

med det formål at fremkalde almindelig håbløshed i de besatte områder.

Det er fra nogle partiers side – værst var det fra hr. Skaarup – blevet fremstillet i den her debat, som om Israel gjorde vældige indrømmelser i forbindelse med Osloprocessen. Sandheden er, at Osloprocessen i bedste fald byggede på, at man ville opnå en Sydafrika-lignende situation, altså som Sydafrika var under apartheidsituationen, hvor man havde disse bantustans. Det var jo det, Israel ville opnå med Osloaftalerne: at få de besatte områder opdelt i nogle enklaver, som kunne have et vist selvstyre, men som stadig væk var under israelsk militær kontrol, altså i virkeligheden det samme system, som apartheidstaten Sydafrika havde, dengang det regime havde sin tid.

Jeg har oplevet, hvordan den israelske stat har bygget en stor vej forbi Bethlehem tværs igennem de besatte områder, en vej, som palæstineserne, som landet tilhører, naturligvis ikke må køre på, men som bosætterne og israelsk militær bruger, når de skal ind og ud til de her områder, som de har koloniseret. Det er jo den faktisk korrekte beskrivelse af situationen, at det er en besættelsesmagt, der koloniserer et fremmed land, hvor de intet har at gøre. Så enkelt og kortfattet kan situationen jo rent faktisk beskrives.

Derfor er jeg bange for, at vi, hvis ikke det skal ende med en krig, bliver nødt til at forberede en økonomisk boykot af Israel på samme måde, som vi i sin tid med succes i 1980'erne gennemførte det i forhold til Sydafrika. Det er i virkeligheden det eneste instrument, som et internationalt rettsamfund har over for en militærmagt som Israel, for der er ingenting, der gør indtryk på sådan en militærmagt, undtagen at vi undergraver det økonomiske fundament for den krigsøkonomi, som de har opbygget. Og det bliver et langt og sejt træk, det må vi se i øjnene.

Så vil jeg godt bede ministeren bekræfte, at hr. Melchior's fortolkning af den foreslåede vedtagelse vedrørende en delvis anerkendelse af bosættelserne ikke svarer til regeringens opfattelse. Jeg er enig med hr. Holger K. Nielsen i, at det faktisk er ret afgørende at få oplyst.

Jann Sjørnsen (KRF):

Mellemøsten har igennem hele historien været præget af konflikter folkeslag imellem. Man skal f.eks. ikke læse ret meget i Det Gamle Testamente for at blive overbevist om netop det faktum. I den forstand er der ulykkeligvis ikke meget nyt under solen, når vi igen må konstatere, at vol-

den mellem Israel og den palæstinensiske befolkning optrappes.

For Kristeligt Folkeparti er det vigtigt at se Mellemøsten-konflikten i historiens lys og ikke bare i lyset af Det Gamle Testaments historie.

Fra den nyere tids historie ved vi, at FN i 1947 vedtog oprettelsen af både en jødisk og en palæstinensisk stat, men også, at de arabiske lande i Mellemøsten ikke accepterede denne beslutning og gik i krig mod Israel, da staten blev ud-råbt i 1948. Og det var ikke sidste gang, man forsøgte at slette staten Israel af landkortet. I over 50 år har der været stærke spændinger mellem Israel, de arabiske lande og det palæstinensiske folk.

Camp David-aftalen mellem Israel og Ægypten indgået af modige statsmænd bragte lys, men kostede også præsident Sadat livet, og Osloaftalerne kostede ministerpræsident Rabin livet. Men undervejs er der trods alt sket fremskridt.

Camp David-forhandlingerne i denne sommer under ledelse af præsident Clinton gav betinget optimisme og viste endnu en gang, at når alt kommer til alt, er det USA, der er i stand til at bringe parterne til forhandlingsbordet.

Kristeligt Folkepartis vurdering er den, at Israel strakte sig endog meget langt under forhandlingerne i Camp David, også i alle de centrale spørgsmål, inklusive spørgsmålet om Jerusalem. Så meget desto mere beklageligt var det, at Arafat reelt ikke ville eller ikke var i stand til at indgå nogen aftale.

Udenrigsministeren nævnte i sin tale omhyggeligt Sharon's besøg på tempelpladsen som den udslagsgivende begivenhed, der provokerede palæstineserne og fik konflikten til for alvor at blusse op igen. Sympatidemonstrationer i de omkringliggende arabiske lande blev også nævnt og den islamiske konferencens møde i Qatar ligeså. Det er da også helt på sin plads i forhold til at få alle fakta med.

Provokationer har der jo desværre været nok af – også efter Kristeligt Folkepartis opfattelse – men også fra palæstinesernes side. Lad mig i denne sammenhæng blot nævne de tragiske begivenheder ved politistationen i Ramallah og ødelæggelsen af Josefs grav i Nablus.

Kristeligt Folkeparti appellerer til parterne om at stoppe de voldelige handlinger. Fredsprocessen må på sporet ingen, inden ekstremister på begge sider får endnu flere medløbere. Vi tror, at det er USA, der først og fremmest har muligheden for at spille en afgørende rolle. Det